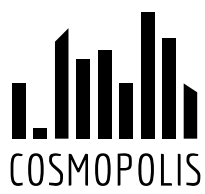

B. K. BORISONOVÁ

B. K. BORISOVÁ

**FARMA
ZÁZRAKŮ**

Přeložila Michaela Martinová

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © B. K. Borison, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Michaela Martinová, 2024

ISBN 978-80-271-5122-6

*Pro E., postavu mého nejoblíbenějšího milostného příběhu.
A pro Ro, živý důkaz, že „šťastně až do smrti“ existuje.*

*„Na Štědrý večer budu
blíže lásky světlu.
Na Vánoce přijdu domů,
i kdyby jen ve snu.“*

– Bing Crosby

KAPITOLA PRVNÍ

„Luko, poslouchej.“ Zakloním se na židli a sáhnu po štosu dokumentů na kartotéce za sebou. Tiše zanedávám, když mi konečky prstů sjedou po jeho okraji a papíry se v bílém přívalu snesou na podlahu. „Poslyš, přestaň už vykládat o té pizze.“

Na pár vteřin se na druhém konci linky rozhostí ticho. „Právě jsem se dostával k tomu nejlepšímu.“

Chtěl tím říct, že se právě dostával k sáhodlouhé rozpravě o domácím sýru, ale podrobný rozbor mozzareilly je právě teď to poslední, na co mám pomyslení. Jako datový analytik je Luka ve všem až směšně důkladný. Obzvlášť v sýrech. Protřu si bolavé místo mezi obočím. „Já vím, promiň, ale musím s tebou mluvit o něčem jiném.“

„Je všechno v pořádku?“ V pozadí se ozve zatroubení, Lukovo tlumené zaklení a pravidelné cvakání blinkru, jak se zařazuje do vedlejšího pruhu.

„Všechno je... v pohodě.“ Podívám se dolů na rozpočtové tabulky, které se povalují po podlaze, a ušklíbnu se. „Opravdu. Asi. Já jen...“ Prchavá sebedůvěra, s níž jsem tenhle rozhovor začínala, mě opouští a já se na židli celá schoulím. Pokaždé když jsme si s Lukou tenhle týden volali, jsem nakonec ztratila odvalu a na nic se nezeptala. Obávám se, že tentokrát to nebude jiné.

„Jen že už musím jít. Volá jeden dodavatel.“ Zamračím se na sebe v odrazu obrazovky počítače. Pod očima mám váčky, plný spodní ret jasně červený, jak si ho nervózně koušu, a hřívu tmavých

vlasů jsem si stočila do uzlu, který by se hodil spíš pro strašidelnou viktoriánskou panenku.

Vypadám stejně hrozně jako naše rozpočtové tabulky.

„Vím, že ti nikdo nevolá, ale teď toho teda necháme.“ Luka zní pobaveně. „Zavolej mi, až v práci skončíš, jo? Můžeme si promluvit o tom, kolem čeho celý týden tak nenápadně kroužíš.“

Můj odraz se na mě zamračí ještě víc. „Možná.“

Zasměje se. „Promluvíme si později.“

Zavěším a odolám nutkání hodit telefonem přes celou místnost. Luka má talent přesně odhadnout, co se mi honí hlavou, a to zrovna teď nechci. Upřímně řečeno, nechci to nikdy, bojím se, na co přijde, až si začne spojovat data dohromady.

Když mi telefon v dlani zabzučí příchozí zprávou, položím ho displejem dolů na hromadu faktur. Zabzučí znovu a já si stisknu kořen nosu.

Vzhledem ke stavu našich financí mi rychle docházejí možnosti. Myslela jsem si, že vlastnit farmu na vánoční stromky bude jedna velká romantika.

Měla jsem velké sny o svátcích plných kouzel. Děti proplétající se mezi stromky a rodiče, kteří si sem tam ukradnou nenápadný polibek nad horkou čokoládou. Všechny ty drobné radosti, o nichž se píšou vánoční písně. Mladé páry, které si slibují věčnou lásku pod jmelím. Nízko zavěšená světla a obrovské punčochy. Červenobíle natřené dřevěné zábradlí. Perníčky. Mátové hůlky.

A zpočátku to bylo skvělé. Během první sezony jsme kouzla mohli rozdávat po hrstech.

Jenomže od té doby se sype jedna věc za druhou.

Až po uši jsem se zadlužila u dodavatele hnojiv, který mi každý druhý měsíc velmi příhodně zapomene poslat zásilku. Mám celé lány stromků, co vypadají jako z filmu Tima Burtona, a nepřátelská

rodinka mývalů už plánuje, jak se zmocnit Santovy stodoly. Není to zkrátka žádná kouzelná zimní pohádka.

Je to mrazivá pekelná krajina ozdobená krásnou červenou mašlí, odkud není úniku.

Cítím se obelhaná. Nejen všemi filmy na Hallmarku, které jsem kdy viděla, ale i předchozím majitelem tohoto pozemku. Hank se mi jaksi zapomněl zmínit, že před několika měsíci přestal platit účty, a já jako nová majitelka jeho dluhy zdědím. Tenkrát jsem si myslela, jaká je to výhodná koupě. Pozemek jsem pořídila za dobrou cenu a měla jsem spoustu zajímavých nápadů, jak rozjet podnikání a vyladit marketing. Říkala jsem si, že s trochou lásky by ta malá farma mohla dostat nový náboj. Teď si však připadám hloupě. Mám pocit, že jsem ve své touze vytvořit něco výjimečného přehlédla několik výstražných signálů.

Nechala jsem se oslepit douglaskou.

Ale našla jsem řešení. Jen si nejsem jistá, jestli ten nejnovější e-mail v doručené poště chci vůbec číst.

Upřímně řečeno, v tuhle chvíli mě míň děsí už snad jen představa posmrtného darování orgánů.

„Estelle.“

Nadskočím, když Beckett loktem rozrazí dveře do mé kanceláře, a rukou převrhnu kávu, seschlé kapradí a hromádku papírových osvěžovačů vzduchu s vůní borovice. Všechno spadne na zem na nepovedené rozpočtové tabulky. Střelím rozčileným pohledem po svém předákově.

„Beckette,“ povzdechnu si a bolest hlavy, která mě tlačila za očima, se mi rozšíří až do týla. Ten chlap prostě nedokáže vstoupit do místnosti normálním, civilizovaným způsobem. Kolena má obalená blátem a já se zamračím ještě víc. Musel být na jižní plantáži. „O co jde tentokrát?“

Překročí kapradí, stromečky z kartonu a loužičku kávy a svoji mohutnou postavu složí do křesla naproti mému stolu – příšerné, příliš malé kožené věci, kterou jsem našla u silnice. Chtěla jsem ho nechat přechalounit sytým, temně zeleným sametem, ale potom se objevili mývalové. A pak se dvakrát zničehonic z bortilo oplocení u silnice.

A tak stojí tady. Ošklivé křeslo s popraskanou hnědou kůží, z něhož na zem vypadávají kousky výplně. Jak symbolické.

Beckett si prohlíží vybledlé stromečky rozsypané po koberci, jejichž papírové okraje už jsou celé zkroucené. Jedno obočí mu vystřelí až do půlky čela. „Nechceš mi vysvětlit, proč máš v kanceláři pětasedmdesát osvěžovačů vzduchu z benzinky?“

To je celý Beckett. Místo aby se omluvil, se hned začne štourat v osobních záležitostech. Znovu mi zabzučí telefon. Tři staccata v rychlém sledu za sebou. Buď je to Luka se svou disertační prací o konzistenci kůrky na pizze, nebo další dodavatel, který se dožaduje opožděné platby.

Beckett povytáhne obočí ještě výš. „Nebo se mám spíš ptát, proč Luku ignoruješ?“

Nesnáším, když si myslí, že má navrch. Téměř vždycky to pro mě skončí špatně. Navzdory tomu, že si většinu času hraje na hloupého farmáře, je až příliš bystrý. Sehnu se, seberu jeden osvěžovač vzduchu a hodím ho do spodní zásuvky stolu k ostatním. Tvorí nepřehlednou zmrštinu zamotaných provázků, vyčpělého borovicového aroma a neopětovaných citů. Jeden stromeček za každou Lukovu návštěvu doma, počínaje dobou, kdy nám bylo jednadvacet a byli jsme oba hloupí. Obvykle je najdu tak týden dva po jeho odjezdu – schované na nějakém skrytém místě. Pod sněžítkem nebo klávesnicí.

Zapíchnuté v kávovém filtru.

„Nechci a nevysvětlím,“ zamumlám. Díky, ale vážně nemám zájem. „Nechceš mi spíš *ty* vysvětlit, co jsi tam dnes ráno našel?“

Beckett si sundá čepici a prsty si prohrábne tmavě blond vlasy. Ulpí mu na nich trochu špíny. Kůži má opálenou od slunce ze dní strávených na plantážích a rukávy flanelové košile vyhrnuté k loktům odhalují kakofonii barev a inkoustu na jeho předloktích. Všechny ženy ve městě po něm šílí – což je hlavní důvod, proč tam nechodí.

A proto se mu nejspíš moc nezamlouvalo, když jsem navrhla, abychom nafotili kalendář *Sexy farmář* a zvýšili tak zisky.

Prísahám, že kdyby mě nechal jít s tímhle na trh, s naší finanční situací už bych si nemusela lámat hlavu.

„Nerozumím tomu,“ zamumlá a palcem si tře čelist. Kdyby tu teď byla Cindy Croswellová, asi by ji kleplo. Pracuje v lékárně, a když tam Beck přijde, občas dělá, že špatně slyší, jen aby se musel naklonit co nejbliž a zařvat jí přímo do ucha. Dokonce jsem viděla, jak ta baba předstírá, že zakopla o regál, aby jí Beckett pomohl na nohy. Beznadějný případ.

„Myslím, že ty tvoje voňavé stromečky jsou rostliny s nejnižšími nároky na péči, o jaké jsem se kdy staral.“ Někde v jeho slovech se ukrývá vtip, ale upřímně řečeno nemám energii ho hledat. Stáhnu koutky úst, až můj zamračený výraz kopíruje ten jeho. Dva smutní klauni. „Nenapadá mě jediný důvod, proč stromky na jižní plantáži vypadají jako... jako...“

Vybavím si, jak se stromky rostoucí na úpatí kopců křiví a ohýbají, na křehkou strukturu kůry, ochablé, smutné jehličí. „Jako temnější verze vánočního stromku Charlieho Browna ve Snoopym?“

„Jo, přesně. To je ono.“

Osaměle vyhlížející vánoční stromky si kupodivu většinou najdou svého kupce, ale ty naše do téhle kategorie nepatří. Už jim

není pomoci. Nedávno jsem se na ně zašla podívat a přísahám, že se mi jeden z nich skácel přímo před očima. Nedokážu si představit, že by jedna z těch věcí stála u někoho doma, i kdyby jenom jako vtip. Palcem brnkám o spodní ret a v duchu rychle počítám. Na tom pozemku jsou desítky stromků.

„Zvládneme to bez nich?“ Beckett se tváří ustaraně a má k tomu všechny důvody. Je to další rána, kterou si nemůžeme dovolit. Vím, že mu jako vedoucímu zemědělského provozu dlužím pravdu. Měla bych mu přiznat, že se sotva držíme nad vodou, ale nedokážu to ze sebe dostat. Učinil riskantní rozhodnutí, když opustil práci na farmě a začal pracovat se mnou. Vím, že nepočítá s ničím jiným než s úspěchem. S tím, že splním všechny sliby, které jsem mu dala.

A zatím se to díky mým úsporám daří. Musela jsem se uskrovnit, šetřit a častěji si dát k večeři čínskou polévku, ale nikdo, kdo tu pracuje, to na penězích nepocítil. O něčem jako o snížení platu nechci ani uvažovat.

Něco se však musí brzy stát. Tahle situace nemůže trvat věčně.

Podívám se zpět na obrazovku počítače, na první e-mail v příchozí poště. „No,“ skousnu si spodní ret. Co můžeš udělat dnes a tak dále. Jestli Beckett chce, aby farma přečkala příští sezonu bez úhony – a my s ní –, mohl by pro to taky něco udělat.

Zhluboka se nadechnu a seberu poslední zbytky odvahy, které mě neopustily během hovoru s Lukou. „Chtěl bys se mnou chodit?“

Nemyslet to vážně, nejspíš bych se rozesmála, když vidím, jak se tváří. Vypadá, jako bych ho požádala, aby šel do sadu zakopat mrtvolu.

„No...“ Vrtí se v křesle, až mu kůže vrže pod nohama. „Stello, nejsem... nevnímám tě jako... jsi jen moje...“

Kdy jsem naposledy slyšela tohohle chlapa koktat? Upřímně řečeno si nedokážu vzpomenout. Možná tehdy, když se ho Betsey Johnsonová snažila při jeho prezentaci ke Dni stromů osahávat před skupinou školáků.

„Jen klid.“ Špičkou boty si k sobě přisunu jeden osvěžovač vzduchu. „Nemyslím jako vážně chodit.“

Neohrabaně pošťuchuju ten kus kartonu po zemi, takže nevidím, že se Beckettovo tělo v křesle narovnal, jako by spolkl pravitko. V mém zorném úhlu se však ocitne jeho noha poskakující nahoru a dolů udivující rychlostí. Odfrknu si. Když vzhlednu, má vytřeštěné oči a vypadá, jako bych mu k hlavě přiložila pistoli. Ve tváři se mu zračí špatně skrývané obavy a rozpaky stejně jako pokaždé, když vkročí do města.

„Stello, ty mě...“ Ztěžka polkne. „Ty mě žádáš o ruku?“

„Cože? Panebože, Becku...“ Celá se oklepu. Becketta miluju, ale... *Panebože*. „Ne! Ježíši, co si to o mně myslíš?!“

„Co si *já* myslím?! Co si *ty* myslíš?“ Ještě nikdy jsem ho neslyšela mluvit tímhle tónem. Divoce gestikuluje rukou a očividně neví, co si počít. „Promiň, Stello, ale přišlo to jako blesk z čistého nebe!“

„Myslela jsem, jestli bys mi nemohl dělat něco jako falešného přítele!“ zvolám, jako by to bylo nad slunce jasné a byla to naprosto běžná věc, kterou lidé vyžadují od svých velmi platonických přátel. Jako by mě do téhle šlamastyky nedostala moje hyperaktivní představitivost a půlka lahve sauvignon blanc. Kliknutím otevřu e-mail a smutně na něj zírám, aniž bych si všímala animovaných konfet, které mi vybuchují na obrazovce. Přečtu si ho třikrát po sobě a předstírám, že mi Beckett pohledem právě neprovrtává díru do hlavy.

„Něco jsem udělala,“ hlesnu, ale další vysvětlení nepřidám.

„Něco,“ papouškuj.

Místo odpovědi jen zabručím.

„A nechceš mi náhodou prozradit, co jako přesně?“

Ne.

„Aha...“

V tu chvíli se jako na zavolanou přikrade do mojí kanceláře Layla. Tedy nejdřív se ve dveřích objeví tác s nějakou dobrotou a pak teprve ona. Cítím skořici, sušené brusinky a nádech vanilky.

Cuketový chlebiček.

Připadá mi jako anděl, který sestoupil z nebes. Přinesla cuketový chlebiček – jedinou věc, která Becketta vždycky zaručně rozptýlí.

Beckett vydá zvuk na hranici obscénnosti a mě na okamžik napadne, že bych ho mohla nahrát a dát na OnlyFans. To by mohlo vydělat pár dolarů: *Sexy farmář jí cuketový chlebiček*. Sama pro sebe se uchechtnu. Nedočkavě se natáhne pro podnos, ale Layla ho plácne přes prsty dřevěnou vařečkou, kterou vytáhne bůhví odkud, nejspíš ze zadní kapsy kalhot. Táč pečlivě položí na okraj mého stolu. Když se podívám zblízka, málem se rozpláču. Přidala kousky čokolády.

„Něco jsem ti upekla, šéfová.“

Okrajem vařečky poštouchne chlebiček ke mně a rukou si ladně podepře bradu.

Zatímco Beckett ztělesňuje drsného samotáře se šarmem papírového pytlíku, Layla Dupreeová rozzáří každou místnost, do níž vstoupí, svou jižanskou pohostinností a praktickým přístupem k životu. Se svýma křišťálově průzračnýma oříškovýmá očima a nakrátko zastřiženými tmavými vlasy je nápadně krásná a taky milá až do morku kostí. A připravuje tu nejlepší horkou čokoládu široko daleko. Ukořistila jsem ji pro přípravu jídel na své nevelké farmě se stromky, jakmile jsem ochutnala jednu z jejích